

Fimmtudaginn 18. apríl 1996.

Nr. 173/1995.

Ölgerðin Egill Skallagrímsson ehf.

(Ævar Guðmundsson hdl.)

gegn

Þrotaúi Miklagarðs hf.

(Ástráður Haraldsson hrl.)

Gjaldþrotaskipti. Riftun. Óvenjulegur greiðslueyrir.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Markús Sigurbjörnsson og Arnljótur Björnsson og Sigurður Líndal prófessor.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 19. maí 1995. Hann krefst sýknu af kröfum stefnda og málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Ekki verður fallist á, að áfrýjanda hafi tekist að sanna, að greiðsla sú, sem hann fékk með sykurviðskiptum við Miklagarð hf., hafi virst venjuleg eftir atvikum. Með þessari athugasemd og að öðru leyti með vísan til forsendna hins áfrýjaða dóms verður hann staðfestur um annað en þá vexti, sem áfrýjanda verður gert að greiða af kröfu stefnda. Verða dráttarvextir dæmdir af kröfunni frá 24. febrúar 1994, þegar mánuður var liðinn, frá því að stefndi lýsti yfir riftun við áfrýjanda og krafði hann um greiðslu, sbr. 3. mgr. 9. gr. vaxtalaga nr. 25/1987.

Áfrýjanda verður gert að greiða stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, svo sem í dómsorði greinir.

D ó m s o r ð :

Áfrýjandi, Ölgerðin Egill Skallagrímsson ehf., greiði stefnda, Þrotaúi Miklagarðs hf., 2.362.512 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 24. febrúar 1994 til greiðsludags.

Ákvæði hins áfrýjaða dóms um málskostnað skulu vera öröskuð.

Áfrýjandi greiði stefnda 150.000 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 2. mars 1995.

I.

Mál þetta, sem dómtekið var 20. febrúar sl., er höfðað með stefnu, birtri 22. mars 1994.

Stefnandi er þrotabú Miklagarðs hf., kt. 601083-0869, Lágmúla 5, Reykjavík.

Stefndi er Ölgerðin Egill Skallagrímsson hf., kt. 420369-7789, Grjóthálsi 7-11, Reykjavík.

Endanlegar dómkröfur stefnanda eru sem hér segir:

1. Að rift verði með dómi greiðslu á viðskiptaskuld Miklagarðs hf. við stefnda, að fjárhæð 2.362.512 kr.

2. Að stefndi verði dæmdur til að endurgreiða stefnanda 2.362.512 kr.

Þá er krafist dráttarvaxta af tildæmdri fjárhæð 1. maí 1993 til greiðsludags samkvæmt ákvæðum III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 og jafnframt, að dæmt verði, að dráttarvextir leggist við höfuðstól á tólf mánaða fresti, í fyrsta sinn 1. maí 1994, í samræmi við 12. gr. sömu laga.

3. Að stefndi verði dæmdur til að greiða stefnanda málskostnað samkvæmt málskostnaðarreikningi.

Greiðsluna, sem krafist er riftunar og endurgreiðslu á, sundurliðar stefnandi þannig:

Vöruúttekt 7. apríl 1993	kr. 1.513.920
Vöruúttekt 26. apríl 1993	kr. 848.592
Samtals	<u>kr. 2.362.512</u>

Af hálfu stefnda er krafist sýknu af dómkröfum stefnanda og að stefnandi verði dæmdur til að greiða stefnda málskostnað að mati dómsins.

II.

Hlutfélagið Mikligarður var upphaflega sameignarfélag í eigu Sambands íslenskra samvinnufélaga og þriggja kaupfélaga. Var sameignarfélagið stofnað í janúar 1983 til þess að reka stórmarkað með matvöru og sér-vöru í Holtagörðum. Hinn 1. janúar 1990 var sameignarfélaginu breytt í hlutfélag, en þá sameinuðust félaginu verslunardeild Sambandsins og verslunarrekstur Kaupfélags Reykjavíkur og nágrennis (KRON). Hlutfélagið var rekið með tapi frá byrjun, og árið 1992 var eigið fé félagsins nei-

kvætt um 335 milljónir króna á bókhaldsárinu 1991-1992 og rekstrartap það tímabil 395 milljónir króna. Samkvæmt áritun endurskoðenda félagsins á rekstrarreikning þess fyrir árið 1991 var vafamál, hvort félagið gæti haldið áfram starfsemi sinni. Þegar þetta lá ljóst fyrir, greip stjórn félagsins til þess ráðs að auka hlutafé með það markmið að bjarga rekstrinum. Í kjölfar þess var ákveðið 30. september 1992 að auka hlutafé úr 53 milljónum króna í 670 milljónir króna, og átti sú ráðstöfun að tryggja rekstur og efnahag félagsins til frambúðar. Í reynd var hlutaféð aukið um 453 milljónir króna, en þrátt fyrir það var félagið rekið áfram með miklu tapi.

Á stjórnarfund 11. desember 1992 lagði þáverandi framkvæmdastjóri félagsins fram bráðabirgðauppgjör vegna rekstrar síðustu ellefu mánaða og áætlaðrar afkomu fyrir tólfða mánuðinn. Gerði áætlun þessi ráð fyrir, að halli ársins 1992 yrði 153,9 milljónir króna. Hinn 22. mars 1993 barst stjórn félagsins bréf frá bankastjórn Landsbanka Íslands, aðalviðskiptabanka félagsins, og kom þar fram það álit stjórnar bankans, að Mikligarður hf. væri ekki í stakk búinn til að starfa áfram. Var þetta mat bankastjórnarinnar reist á athugunum starfsmanna bankans og óendurskoðuðum drögum endurskoðenda Miklagarðs hf. að ársreikningi árið 1992. Í bréfinu var það skilyrði sett fyrir framhaldi viðskipta, að fulltrúi bankans samþykkti dag hvern öll áform félagsins um greiðslur til einstakra lánardrottna. Stjórn Miklagarðs hf. kom saman sama dag og umrætt bréf Landsbankans er dagsett, og voru lagðar fyrir fundinn bráðabirgðatölur vegna uppgjörs ársins 1992, sem sýndu, að áætlað tap ársins 1992 var orðið 472.184.401 króna. Að loknum umræðum samþykkti stjórnin þá tillögu stjórnarformanns að fela fulltrúum Sambandsins í stjórn Miklagarðs hf. að gera stjórn Sambandsins grein fyrir stöðu Miklagarðs hf. Stjórn Miklagarðs hf. kom svo aftur saman 25. mars 1993, og var á þeim fundi lýst þeirri ákvörðun Sambandsins að hætta afskiptum af rekstri Miklagarðs hf. og leggja fyrir stjórn félagsins að selja það, annaðhvort í heilu lagi eða einstakar deildir þess. Næsta dag var fjölmiðlum send fréttatilkynning frá stjórn Sambandsins og stjórn Miklagarðs hf., og kom þar fram, að hallarekstur félagsins væri meiri en gert hefði verið ráð fyrir. Þar kom jafnframt fram, að ákveðið hefði verið að selja allar rekstrareiningar félagsins. Ákvörðun þessi var kynnt með bréfi framkvæmdastjóra Miklagarðs hf., dagsettu 31. mars 1993, og öllum „birgjum“ tilkynnt um breytta viðskiptahætti.

Bú Miklagarðs hf. var að beiðni stjórnar félagsins tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði 15. júní 1993 og var innköllun kröfuhafa birt í Lögbirtingablaði 7. júlí 1993. Námu lýstar kröfur í búið samtals 1.778.822.754,83 krónum.

Stefnandi keypti allmikið af stefnda árið 1993 samkvæmt yfirliti Emils Theódórs Guðjónssonar, löggilts endurskoðanda, sem fyrir liggur í málinu. Voru vörukaupin ávallt greidd með peningum nema 7. og 24. apríl það ár, en þá fékk stefndi sykur frá Miklagarði hf., að andvirði 2.362.512 kr. Var kaupum þessum skuldajafnað við viðskiptaskuld stefnanda. Riftunarbréf vegna sykurkaupa þessara var sent stefnda 24. janúar 1994, en hann hafnaði riftun með bréfi, dagsettu 14. febrúar 1994.

III.

Stefnandi telur, að almenn skilyrði til riftunar séu óumdeilanleg. Ljóst sé, að möguleikar kröfuhafa til að fá fullnustu krafna sinna aukist, ef riftun nái fram að ganga, og einnig sé ljóst, að greiðsla til stefnda á viðskiptaskuld Miklagarðs hf. hafi ekki verið í samræmi við greiðslur til annarra kröfuhafa og því leitt til mismununar kröfuhafa.

Kröfu sína um riftun reisir stefnandi á eftirfarandi:

A. Að greiðsla viðskiptaskuldar Miklagarðs hf. hafi verið innt af hendi með vöruúttekt stefnda, sem teljist óvenjulegur greiðslueyri úr hendi Miklagarðs hf., og sé því greiðslan riftanleg með vísan til 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991.

B. Þá reisir stefnandi kröfu sína um riftun einnig sjálfstætt á því, að greiðslan hafi á ótilhlýðilegan hátt orðið stefnda til hagsbóta á kostnað annarra kröfuhafa og sé því riftanleg með vísan til 141. gr. laga nr. 21/1991.

Stefnandi telur, að um sé að ræða skilyrði 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991, en þessi skilyrði, sem séu hlutlæg, séu sem hér segir:

1. Að um sé að ræða greiðslu skuldar. Um þetta skilyrði vísist m. a. til könnunar, sem Emil Theódór Guðjónsson, löggiltur endurskoðandi, hafi unnið fyrir skiptastjóra á bókhaldi Miklagarðs hf. Þar komi greinilega fram, að um sé að ræða greiðslu viðskiptaskuldar, sem hafi orðið til vegna vörukaupa Miklagarðs hf. hjá stefnda

2. Að greiðslan hafi verið innt af hendi á síðustu sex mánuðum fyrir frestdag. Skuldin hafi verið greidd í aprílmánuði 1993, en frestdagur miðist við 15. júní 1993, er bú Miklagarðs hf. hafi verið tekið til gjaldþrotaskipta, og tímamörkum greinarinnar því fullnægt.

3. Að skuldin hafi verið greidd með óvenjulegum greiðslueyri. Um þetta skilyrði vísist til fyrrgreindrar könnunar Emils Theódórs Guðjónssonar. Í henni komi m. a. fram, að greiðslan sé óvenjuleg, sé litið til fyrri viðskipta fyrirtækjanna. Af skýrslunni sé ljóst, að Miklagarður hf. hafi í viðskiptum sínum við stefnda greitt skuldir sínar með peningum, og verði ekki séð, að um greiðslur í öðru formi hafi verið samið.

4. Að greiðslan hafi ekki verið venjuleg eftir atvikum, en stefnandi full-yrði, að engin venja hafi tíðkast í viðskiptum aðilanna í þessa veru, og vísi stefnandi m. a. um þetta skilyrði til fyrrgreindrar könnunar Emils Theódórs Guðjónssonar.

Þá styður stefnandi riftunarkröfu sína einnig sjálfstætt við 141. gr. gpl. nr. 21/1991 og telur, að skilyrði lagagreinarinnar séu fyrir hendi, en þau séu þessi:

1. Að greiðslan hafi verið ótilhlýðileg sem slík, m. a. vegna grandsemi stefnda um ógjaldfærni Miklagarðs hf.

2. Að greiðsla skuldarinnar hafi verið sumum kröfuhöfum til hagsbóta á kostnað annarra.

3. Að Mikligarður hf. hafi verið ógjaldfær, þegar greiðslan hafi verið innt af hendi.

4. Að stefndi hafi vitað eða mátt vita um ógjaldfærni Miklagarðs hf., þegar greiðslan hafi verið innt af hendi, og þau atvik, sem gert hafi það að verkum, að greiðslan hafi verið ótilhlýðileg.

Auk framangreindra málsástæðna vísar stefnandi til skilnings fræðimanna og dómaframkvæmdar á þessum lagaákvæðum.

Krafan um endurgreiðslu sé reist á 1. mgr. 142. gr. laga nr. 21/1991 að því leyti, sem riftunarkrafan byggist á 134. gr. nefndra laga, en á 3. mgr. 142. gr. sömu laga að því leyti, sem riftunarkrafan sé byggð á 141. gr. laganna.

Af hálfu stefnda er því haldið fram, að Mikligarður hf. hafi sett fram ósk um hráefniskaup af stefnda, eftir að stefndi hafði tekið við gosdrykkja-verksmiðju Sanitas hf. (Gosan) um áramótin 1992/1993, með þeim rökum, að Gosan hefði keypt sykur í reikning til skuldajafnaðar, og væri það liður í óformlegum viðskiptasamningi aðila, að framleiðandi og seljandi gosdrykkja keypti af sér umrætt hráefni. Hafi af hálfu Miklagarðs hf. verið full-yrft, að þessi háttur hefði verið á viðskiptum sínum við aðra gosdrykkja-framleiðendur, svo sem Sól hf. og Vífilfell hf., og vísað til þess, að þetta væri venjulegur viðskiptamáti sinn og greiðslumiðill að hluta. Hafi verið fallist á að kaupa sykur í reikning, ef boðið yrði sambærilegt verð á við aðra, og taka síðan út vörur hjá stefnda á móti hráefniskaupunum. Hafi verið samið fyrir fram um kaup þessi þannig, að þau greiddust með vöru gegn vöru, en ekki með þeim hætti, að stefndi sendi Miklagarði hf. ávísun fyrir sín vörukaup og Mikligarður hf. aðra ávísun til baka fyrir sín vörukaup. Hafi Mikligarður hf. verið með reikning hjá stefnda og stefndi því ekkert óeðlilegt séð við, að vörukaupin færdust á reikning Miklagarðs, þegar þau færu fram, líkt og gert hafi verið við kaup Miklagarðs hf. hjá stefnda.

Riftunarkrafa stefnanda taki til sykursölu í apríl 1993 samkvæmt reikningi 7. þess mánaðar fyrir 1.513.920 kr. með virðisaukaskatti og reikningi 26. sama mánaðar fyrir 848.592 kr. með virðisaukaskatti, samtals 2.362.512 kr. Samkvæmt yfirlitum Miklagarðs hf. hafi félagið keypt gosdrykkjavörur af stefnda í apríl 1993 fyrir 8.629.895 kr., í maí s. á. fyrir 952.322 kr. og í júní til úrskurðardags fyrir 858.811 kr. Samkvæmt gögnum stefnda hafi vörukaupin í maí hins vegar verið 8.803.819 kr. og í júní 316.903 kr. Hafi kaup stefnda á sykri í apríl því verið fyrir mun minna verðmæti en vörur, sem Mikligarður hf. keypti af stefnda í apríl eftir sykursöluna. Bendi stefndi á, að þótt riftunarkrafa stefnanda nái fram að ganga, hafi stefndi selt Miklagarði hf. vörur fyrir meira verðmæti en nemi riftunarkröfu eftir afhendingu á sykri, sem þá væri ógreidd. Sé þess krafist, að sú sala, sem sé þá að sama andvirði og riftunarkrafa, kvitti út andvirði riftunarkröfu, ef viðurkennd yrði, sbr. dóm Hæstaréttar í málinu nr. 479/1990, upp kveðinn 9. desember 1993.

Af málavöxtum og viðskiptum stefnda og Miklagarðs hf. megi sjá, að ef stefndi hefði ekki keypt umræddan sykur af stefnanda og heimilað Miklagarði hf. skuldajöfnuð, hefði Mikligarður hf. orðið að greiða fyrir vörukaup sín í apríl með reiðufé. Hið sama eigi við um viðskipti í maí og júní. Hafi því Miklagarði hf. verið verulega í hag að geta komið umræddum sykri að í viðskiptum aðila frekar en að þurfa að greiða vörukaup sín hjá stefnda með peningum.

Af bréfi Landsbanka Íslands frá 22. mars 1993 sjáist, að Mikligarður hf. hafi verið með opna bankareikninga á grundvelli samkomulags og heimildar bankans til að kaupa varning, m. a. hjá stefnda, og greiða fyrir hann „til þess að geta haldið rekstrinum áfram í þennan tíma“. Hefði því aldrei komið til annars en Mikligarður hf. hefði greitt vörur frá stefnda og annað leitt til þess, að félagið hefði ekki getað „haldið rekstrinum áfram“. Hafi stefnda því ekki verið á neinn hátt nauðsynlegt að kaupa umræddan sykur gegn skuldajöfnuði, enda hafi hann ekki verið keyptur til greiðslu á eldri skuldam. Hefði Landsbankinn séð til þess, að stefndi lokaði ekki viðskiptum á Miklagarð vegna vanskila fyrr en við gjaldþrotaúrskurð.

Sykurkaup þessi hafi ekki verið óeðlileg að neinu leyti. Ekki hafi verið um að ræða greiðslu á eldri skuld eða vanskilaskuld, enda vanskilum ekki til að dreifa, heldur hafi verið skuldajafnað af hálfu Miklagarðs hf. vegna vöru, sem félagið hafi keypt síðar af stefnda, og eftir úttekt gegn skuldajöfnuði hafi Mikligarður hf. haldið áfram að taka út vörur hjá stefnda fyrir mun hærri fjárhæð gegn peningagreiðslu.

Stefndi heldur því fram, að hið selda hráefni sé ekki óeðlilegt andlag við-

skipta eða óvenjulegur greiðslueyrir í viðskiptum framangreindra aðila, og þá hafi verið um venjuhelgaða viðskiptaaðferð hjá Miklagarði hf. að ræða. Einnig hafi stefndi notað sykur til framleiðslu sinnar. Ef stefndi hefði ekki keypt sykurrinn af Miklagarði hf., hefði hann orðið að kaupa sama magn á sama tíma og við sama verði af öðrum seljanda. Engin rök leiði til, að stefndi megi ekki kaupa sykur frá þessum hráefnissala. Ekki sé um að ræða óeðlilegt magn og það ekki farið til birgðasöfnunar, heldur hafi verið unnið úr því jöfnum höndum. Þá hafi greiðslugeta Miklagarðs hf. ekki verið rýrð, heldur hafi félagið ekki þurft að láta af hendi reiðufé og rýra með því móti fjármagnsstöðu sína og ganga á heimildir viðskiptabanka síns til að ávísa út af þeim reikningum, sem bankinn hélt opnum, til að félagið gæti haldið rekstrinum áfram. Hafi umræddur skuldajöfnuður því verið Miklagarði hf. mjög til hagsbóta og þar með kröfuhöfum í þrotabú félagsins, en á hinn bóginn engu breytt fyrir stefnda.

Stefndi hafi ekki haft upplýsingar um greiðslustöðu Miklagarðs hf., er greiðsla með skuldajöfnuði var innt af hendi. Hafi félagið verið greiðslufært á þeim tíma og til úrskurðardags og með bankaheimild til greiðslu á nauðsynlegum aðföngum, þ. m. t. söluvöru stefnda. Þá hafi af hálfu Miklagarðs hf. verið gefnar út yfirlýsingar um hlutafjárauðningu. Enn fremur vísar stefndi til þess, að stefnandi hafi höfðað fjölda mála til riftunar greiðslum með skuldajöfnuði, og sé það til sönnunar um viðskiptavenjur stefnanda. Sé hinn mikli fjöldi riftunarmála til vísbendingar og sönnunar um, að Mikligarður hf. hafi með sviksamlegum hætti fengið stefnda sem aðra til viðskipta við sig og beitt blekkingum um gjaldfærni sína.

Vaxtakröfu stefnanda sé sérstaklega mótmælt og þess krafist, nái einhver hluti dómkröfu stefnanda fram að ganga, að einungis verði dæmdir vextir af almennum óbundnum sparisjóðsreikningum hjá bönkum og sparisjóðum frá þingfestingardegi til greiðsludags.

IV.

Samkvæmt yfirliti Emils Theódórs Guðjónssonar, löggilts endurskoðanda, sem fyrir liggur í málinu og ekki hefur verið hnekkkt, um viðskipti Miklagarðs hf. og stefnda frá því í desember 1992 fram í júní 1993 nam viðskiptaskuld Miklagarðs hf. við stefnda í lok árs 1992 16.112.147 krónum. Í janúar 1993 keypti Mikligarður hf. vörur af stefnda fyrir 3.366.048 kr. og greiddi stefnda í þeim mánuði 15.714.290 kr. með peningum. Skuldaði Mikligarður hf. stefnda því 3.763.905 kr. í lok þess mánaðar. Í febrúar 1993 keypti Mikligarður hf. vörur af stefnda fyrir 4.405.445 kr. og greiddi honum 3.907.301 kr. með peningum. Var skuld Miklagarðs hf. við

stefnda í lok þess mánaðar því 4.262.049 kr. Í mars 1993 keypti Mikligarður hf. vörur af stefnda fyrir 4.597.364 kr. og greiddi 703.790 kr. með peningum, og var skuldin í lok mars samkvæmt því 8.155.623 kr. Í apríl 1993 keypti Mikligarður hf. vörur af stefnda fyrir 8.629.895 kr. og greiddi með peningum 10.912.021 kr. og 2.362.512 kr. með umræddum sykri. Var skuldin í lok þess mánaðar því 3.510.985 kr. Í maí 1993 keypti Mikligarður hf. loks vörur af stefnda fyrir 952.322 kr. og greiddi í peningum 4.945.245 kr. Myndaði Mikligarður hf. þannig fyrst inneign hjá stefnda í þeim mánuði, að fjárhæð 481.938 kr.

Greiðsla með vöru í stað peninga verður almennt að teljast óvenjulegur greiðslueyrir. Eins og rakið hefur verið, fóru viðskipti Miklagarðs hf. og stefnda ávallt fram með þeim hætti, að greitt var með peningum, að undanskilinni sykursgreiðslu Miklagarðs hf. í apríl 1993, sem hér er krafist riftunar á. Verður því jafnframt að telja, að greiðsla þessi hafi ekki verið venjuleg eftir atvikum, þegar lítið er til fyrri viðskipta þessara aðila. Þykir það ekki haggja þeirri niðurstöðu, að stefndi keypti rekstur gosdrykkjaverksmiðjunnar Sanitas hf. um áramótin 1992/1993 og hvernig viðskiptasambandi þess fyrirtækis og Miklagarðs hf. hafi verið háttað, áður en þau kaup fóru fram, og þá ekki heldur, hvort forráðamenn Miklagarðs hf. hafi átt frumkvæðið að þeim viðskiptamáta, sem fólst í umræddum sykurkaupum. Enn fremur skipta viðskiptahættir Miklagarðs hf. gagnvart öðrum aðilum á þeim tíma, sem hér um ræðir, ekki máli í þessu tilliti. Verður því að telja, að með umræddri sykursgreiðslu hafi verið um óvenjulegan greiðslueyri af hálfu Miklagarðs hf. að ræða í skilningi 1. mgr. 134. gr. laga nr. 21/1991 i. f. Greiðslan fór fram innan þess sex mánaða frests, sem nefnd lagagrein kveður á um. Af framangreindu leiðir, að taka ber til greina kröfu stefnanda um riftun ofangreindrar greiðslu, að fjárhæð 2.362.512 kr.

Þar sem dómurinn hefur fallist á riftun samkvæmt ofangreindu lagaákvæði, verður ekki tekin afstaða til þess, hvort riftunarskilyrðum 141. gr. sé fullnægt.

Samkvæmt fyrrgreindu yfirliti Emils Theódórs Guðjónssonar, löggilts endurskoðanda, um viðskipti Miklagarðs hf. og stefnda kemur m. a. fram, að viðskipti aðilanna héldu áfram, eftir að umrædd sykurkaup fóru fram. Hins vegar kemur jafnframt fram í yfirlitinu, að öll þau vörukaup voru staðgreidd af Miklagarði hf. Verður því eigi fallist á kröfu stefnda um skuldajöfnuð með vísan til dóms Hæstaréttar frá 9. desember 1993 í málinu nr. 479/1990.

Eftir þessum úrslitum ber því jafnframt að taka til greina kröfu stefnanda um, að stefndi verði dæmdur til að endurgreiða stefnanda 2.362.512 kr.

Þykir rétt, að sú fjárhæð beri vexti af almennum óbundnum sparisjóðsreikningum hjá bönkum og sparisjóðum frá 1. maí 1993 til þingfestingardags 5. apríl 1994, en dráttarvexti samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags. Dráttarvextir leggist við höfuðstól á tólf mánaða fresti, í fyrsta sinn 5. apríl 1995.

Með vísan til 1. mgr. 130. gr. laga nr. 91/1991 ber að dæma stefnda til greiðslu málskostnaðar, sem þykir hæfilega ákveðinn 250.000 kr.

Dóm þennan kveður upp Helgi I. Jónsson héraðsdómari.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Ölgerðin Egill Skallagrímsson hf., greiði stefnanda 2.362.512 kr. með vöxtum af almennum óbundnum sparisjóðsreikningum hjá bönkum og sparisjóðum frá 1. maí 1993 til 5. apríl 1994, en dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags. Dráttarvextir leggist við höfuðstól á tólf mánaða fresti, í fyrsta sinn 5. apríl 1995.

Stefndi greiði stefnanda 250.000 kr. í málskostnað.
